

Arrest

nr. 198 413 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 november 1986.

1.2. De verzoekende partij en de heer G.A.K. leggen op 25 oktober 2013 bij de stad Oostende een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Bij schrijven gedateerd op 27 mei 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om toelating tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 10 juncto 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 6 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 oktober 2015 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.5. Op 16 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die op 4 december 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten

Naam: [K.]

Voornaam: [A.L.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...],

Nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 1° van de wet : betrokkene beschikt niet over een geldig nationaal paspoort.

Het feit dat betrokkene een partner en met die partner een gezamenlijk kind heeft, geeft niet automatisch verblijfsrecht in België. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van de moeder om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving.

Gezien de leeftijd van het kind, is het niet schoolplichtig en kan het de moeder vergezellen bij de tijdelijke terugkeer. Indien het in België blijft, kan de vader de zorg van het kind op zich nemen. Hij kan daarvoor indien nodig beroep doen op kinderopvang. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met dergelijke problemen en moeten daarvoor een oplossing vinden.

Een visumaanvraag dient behandeld te worden binnen 6 maand; daarna kan mevrouw haar gezinsleven terug opnemen in België.

Betrokkene koos ervoor om in illegaal verblijf een aanvraag gezinshereniging op te starten. Ze is zelf verantwoordelijk voor haar situatie en moet er de gevolgen van dragen.

Wat een eventuele schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

1.6. Op 5 november 2015 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag voor een toelating tot verblijf.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de

artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar middel uiteen als volgt:

“Het bestreden bevel is genomen in uitvoering van art. 7.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

(zie het art. 7 Vw.)

Bovendien stelt het art. 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(zie het art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. veronderstelt aldus een afdoende motivering waarbij aan de hand van de juiste feitelijke en juridische gegevens uiteen wordt gezet of, hoe en op welke manier rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind en het familieleven.

Dit volgt eveneens uit art. 5 en 6 van de terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven).

Richtlijn dewelke rechtstreekse uitwerking heeft in onze rechtsorde en waaruit kan afgeleid worden, alsook uit art. 74/13 Vw. en uit art. 7 Vw. (“onverminderd”), dat verweerster gehouden is om bij een terugkeerbesluit het familieleven en het hoger belang van het kind te respecteren.

Te meer nu art. 6 van de richtlijn de mogelijkheid biedt aan verweerster om in het geval van humanitaire situaties en lopende procedures af te zien van een terugkeerbesluit.

Zo wordt eveneens aanvaard dat een waarachtig gezinsleven een obstakel is die een terugkeer in de weg staat (richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven).

Het dient te worden vastgesteld dat de motivering die in de bestreden beslissing wordt gehanteerd niet volstaat om tegemoet te komen aan hetgeen door deze richtlijn en art. 74/13 Vw. wordt verwacht, laat staan aan hetgeen door art. 8 EVRM wordt vereist.

Immers wordt het waarachtig gezinsleven van verzoekster op geen enkele manier betwist zodanig dat het vaststaand is dat verzoekster een waarachtig gezinsleven op ons grondgebied heeft die onder het beschermingsgebied van art. 8 EVRM valt.

- Dienaangaande dient in dit geval te worden opgemerkt dat verzoekster een gemeenschappelijk kind heeft met een partner met een B-kaart voor wie het gezinsleven elders niet mogelijk is.

- Het kind volgt automatisch dit statuut en is bovendien op ons grondgebied geboren en nog nooit ergens anders geweest zodat ook voor dit kind het gezinsleven enkel hier mogelijk is.

- Daarnaast dient te worden vastgesteld dat de partner van verzoekster voltijds werkt en dat het gemeenschappelijk kind nog zeer klein is (1 jaar en 3 maand).

- Het kind heeft de zorgen van de moeder nodig, maar eveneens blijkt duidelijk dat het van cruciaal belang is voor de ontwikkeling van dit kind dat het bij de vader kan blijven (zie onder).

- Zodoende neemt de verzoekster automatisch de zorg voor dit kind op zich nu haar partner gaat werken aan een voltijds tempo.

Verweerster betwist zoals gezegd in geen geval dat er hier sprake is van een waarachtig gezinsleven, evenmin betwist zij dat de bestreden beslissing een inmenging vormt op dit gezinsleven, meer bepaald een scheiding tussen partners evenals een scheiding tussen ouders en kind.

Zo stelt verweerster o.a. dat het kind ofwel bij moeder ofwel bij vader kan blijven, dat er hierdoor wel problemen zullen ontstaan, maar dat vader dan maar de kinderopvang moet inschakelen.

Verweerster geeft ook aan dat de bestreden beslissing inderdaad een scheiding zou betekenen van het gezin maar dat wanneer moeder in regel is zij haar gezinsleven terug kan opnemen.

Over de scheiding tussen de partners werd geen motivering gemaakt.

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-A). Inmengingen op het art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving. Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren. (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

Deze “fair balance toets” wordt opgelegd aan de staat die dient te beslissingen over de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van een persoon die niet eerder over een verblijfsrecht mocht beschikken en waarbij vaststaat dat er een waarachtig gezinsleven is waarop een inmenging wordt gemaakt zoals ook hier het geval is en niet wordt betwist door de verwerende partij.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in diverse arresten een aantal richtlijnen gegeven van hoe deze belangenafweging dient te worden gemaakt.

Zodoende werden in de arresten Boultif en Üner (EHRM, Boultif t. Zwitserland, 2 augustus 2001 en EHRM Üner t. Nederland, 18 oktober 2006) een aantal criteria vooropgesteld.

Nu deze criteria in deze arresten werden gehanteerd voor personen die zelfs tot een criminele straf werden veroordeeld, mag worden verwacht dat deze criteria ook op de verzoekster van toepassing zijn, immers: *qui peut le plus, peut le moins*.

“het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; - de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd. (...)Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders.”

(zie RvV 18 december 2014, nr. 135 326)

Vervolgens werden ook in het arrest Jeunesse een aantal elementen vooropgesteld in het kader van het primordiaal belang dat aan het belang van het kind wordt gehecht:

“The Court fourthly considers that the impact of the Netherlands authorities’ decision on the applicant’s three children is another important feature of this case. The Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (see above § 109). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96) (...) Noting that the applicant takes care of the children on a daily basis, it is obvious that their interests are best served by not disrupting their present circumstances by a forced relocation of their mother from the Netherlands to Suriname or by a rupturing of their relationship with her as a result of future separation. In this connection, the Court observes that the applicant’s husband provides for the family by working full-time in a job that includes shift work. He is, consequently, absent from the home on some evenings. The applicant – being the mother and homemaker – is the primary and constant carer of the children who are deeply rooted in the Netherlands of which country – like their father – they are nationals. The materials in the case file do not disclose a direct link between the applicant’s children and Suriname, a country where they have never been.”

(zie EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014)

In casu, werd reeds vermeld dat het gemeenschappelijk kindje van verzoekster en haar partner het statuut van de vader volgt waardoor niet kan verwacht worden dat dit kindje het grondgebied zou verlaten.

Niet enkel is dit kind het gewoon de dagdagelijkse zorgen van de moeder bij zich te hebben, ook zorgt de moeder voor het kindje nu de vader voltijds gaat werken (stuk 7).

Een scheiding van onbepaalde duur is in die zin niet redelijk te verantwoorden en niet in het belang van het kind.

Niet enkel wordt het kind voor onbepaalde duur van de moeder gescheiden, ook zou dit zwaar wegen op de economische toestand van het gezin nu de moeder niet enkel een hotel in het buitenland zou moeten bekostigen maar ook dat de vader zou moeten thuisblijven of volgens verweerster althans het kind maar in de opvang moet dumpen voor onbepaalde duur hetwelk harde implicaties heeft ook voor de financiële toestand.

Nochtans dient met dit element rekening te worden gehouden overeenkomstig de elementen door het Europees Hof uiteengezet in het kader van de doorvoering van de belangenafweging, in het bijzonder het gewicht dat aan het belang van het kind wordt gegeven. Dergelijks blijkt geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing.

Integendeel, uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid waarom gezien de persoonlijke omstandigheden en de manier waarop verzoekers hun gezinsleven hebben georganiseerd waarom het belang van de staat in deze zwaarder zou doorwegen dan het belang van verzoekster dat zij heeft bij het kunnen veilig stellen van het belang van haar kind.

Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing of en hoe dan wel met de andere criteria uiteengezet door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werd rekening gehouden, zoals daar o.a. zijn de mate waarin het kindje afhankelijk is van diens mama en de tijdsduur van het verblijf en de relatie in ons land. Het wordt eens te meer duidelijk dat verweerster een standaardbeslissing heeft genomen zonder op de minste wijze de persoonlijke elementen en zelfs de feiten in acht te nemen.

Meer nog, verweerster neemt een beslissing die eerder thuis hoort in het beoordelen van "buitengewone omstandigheden" dan in het kader van een "verwijderingsbeslissing".

Echter is er nog een wereld van verschil tussen een beslissing waarbij wordt geoordeeld dat er geen verblijf kan worden toegekend wegens ontbreken van buitengewone omstandigheden en een beslissing die wordt genomen waarbij aan verzoekster eigenlijk het bevel wordt gegeven om niet meer op ons grondgebied aanwezig te zijn.

Gelet op art. 5 en 6 van de terugkeerrichtlijn die specifiek werden opgesteld in het kader van een terugkeerbesluit kan verwacht worden dat door de verwerende partij een motivering wordt doorgevoerd het in acht nemen van de elementen van art. 74/13 Vw. op een afdoende wijze.

Immers, wat betreft een verwijderingsbeslissing stelt art. 6 van de terugkeerrichtlijn uitdrukkelijk dat de verwerende partij kan afzien ervan wegens humanitaire omstandigheden waarbij eveneens wordt verwezen naar de "uitzonderingen" in art. 5, met name wanneer er een gezinsleven en minderjarige kinderen zijn.

Dienaangaande is de motivering niet afdoende doorgevoerd, te meer in het licht van art. 8 EVRM nu er concrete criteria werden uitgewerkt voor de belangenafweging die moet worden doorgevoerd. Zoals gezegd is niet duidelijk waarom in vergelijking met de huidige situatie van partijen en de manier waarop zij hun gezinsleven hebben georganiseerd, het belang van de staat hier op zou doorwegen.

Zo stelt de verwerende partij botweg dat ofwel het kind maar moet meegaan met de moeder ofwel hier blijven bij de vader en het dan maar in de kinderopvang moet worden gestoken nu de vader voltijds werkt.

Verweerster betwist niet dat gelijk welk scenario problemen zou meebrengen voor het gezin.

De vraag stelt zich dan ook op welke manier de bestreden beslissing dan wel voldoet aan de belangenafweging nu verweerster zelf erkent dat de bestreden beslissing problemen met zich meebrengt voor het gezin.

Het betreft immers nog een klein kindje, de moeder neemt nu de zorg op zich, vader werkt voltijds. Het gezin heeft allerm minst grote financiële reserves die zouden verantwoorden dat én de hotelkosten van moeder zouden moeten worden betaald en dan nog eens de crèche volgens verweerster. Dergelijke houding is onredelijk en niet in het belang van het kind, immers verzoekster op kosten jagen en hen in financiële moeilijkheden brengen staat haaks op het belang van het kind.

Anderzijds wordt sowieso niet betwist dat er een scheiding zou zijn tussen ofwel kind en moeder ofwel kind en vader en al zeker tussen de partners op zich.

Daar gelaten het feit dat het kind eigenlijk met verzoekster niet meekan nu het hier een verblijfsrecht heeft gezien het, het statuut met de vader volgt en waardoor er al een trauma door dit kind zou worden opgelopen nu het gescheiden zou worden van de moeder, kan anderzijds ook niet aanvaard worden dat het zou gescheiden worden van de vader.

Onderzoek heeft immers uitgewezen dat het bij kleine kinderen uitermate belangrijk is om in aanwezigheid van beide ouders opgevoed te worden:

« Les parents et les professionnels sont impressionnés par la façon dont le premier attachement forme les croyances opérantes de la personnalité de l'enfant. L'attachement du nourrisson lui fournit des

modèles pour toute une vie de relations intimes, de conscience émotionnelle, d'interactions sociales et d'acceptation de soi. Ces modèles serviront encore plus tard à l'âge adulte, influenceront les relations adultes et la façon d'être parent »

(zie stuk 8)

« On sait enfin et depuis déjà longtemps – grâce à Pedersen, Yogman, Nugent ... - que l'investissement émotionnel, cognitif et instrumental du père au cours des premiers mois laisse des traces bénéfiques et repérables lors des observations du développement psychomoteur pratiqué à partir de l'âge de 6 mois »

(zie stuk 9)

Tot slot verwijst verweerster ook nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hetwelk door verzoekster niet kan achterhaald worden nu elk rolnummer ontbreekt.

Verzoekster merkt op dat dit arrest dateert van 2009, daar gelaten het feit dat er aan de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedenterwaarde kan worden gehecht en een verwijzing hiernaar dus ook niet volstaat om de kaduke motivering recht te trekken, dient te worden opgemerkt dat dit arrest van 6 jaar geleden is en ondertussen wel degelijk wordt aanvaard dat uit de motivering van de bestreden beslissing zelf dient te kunnen worden afgeleid dat rekening werd gehouden met ALLE criteria eigen aan art. 8 EVRM:

“(...) blijkt op geen enkele wijze uit de motieven van de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair balance toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar dan wel het nemen van de bestreden beslissing dus geen blijk wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van art. 8 EVRM.”

(zie RvV 16 oktober 2015 nr. 154 716).

“Uit dit onderzoek blijkt inderdaad een zekere belangenafweging die ook moet worden gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad is echter van oordeel dat deze handelwijze niet volstaat in het licht van de rechtsbescherming van de rechtsonderhorige. Immers, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”

(zie RvV 5 november 2015, nr. 156.153)

Het louter stellen in de bestreden beslissing dat de bestreden beslissing inderdaad problemen zou meebrengen voor verzoekster en haar gezin maar dat ze deze dan maar moet oplossen is ongehoord!

Verweerster stelt dat verzoekster maar moet zorgen voor het meenemen van haar kind (hetwelk niet kan gezien het hier een verblijfsrecht heeft en elders niet en ook de band tussen vader en kind zou verstoren) ofwel het hier moet achterlaten in een crèche (wanneer het nog nooit één dag van de moeder is weggeweest).

Verweerster stelt dat verzoekster nadien maar het gezinsleven, ook met haar partner, maar moet herstellen.

Dergelijke motivering komt niet tegemoet aan de billijke belangenafweging nu het enerzijds niet alle criteria van de belangenafweging doorloopt in de bestreden beslissing zelf en anderzijds geen rekening heeft gehouden met de financiële repercussies voor het gezinsleven die het belang van het kind in het gedrang kunnen brengen en het feit dat niet gemotiveerd wordt waarom zelfs een tijdelijke scheiding van de ouders en eenzelfde scheiding tussen de partners geen inbreuk zou vormen op art. 8 EVRM rekening houdende met bijvoorbeeld het verblijfsrecht van het kind alhier, het verblijfsrecht van de partner van verzoekster, de sociale en familiale banden (nog nooit is het kind één dag van de ouders gescheiden geweest, het belang van de aanwezigheid van beide ouders voor de minderjarige, de bestendige relatie tussen het koppel zelf die hun relatie hier op ons grondgebied heeft uitgebouwd, de socio-economische relaties op ons grondgebied van de partner van verzoekster, ...), de manier waarop het gezinsleven is georganiseerd, etc.

Door met dit alles geen rekening te houden schendt verweerster zonder meer de motiveringsplicht, art.74/13 Vw. en art. 8 EVRM. De bestreden beslissing dient dan ook te worden vernietigd.”

2.2.1. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid,

1° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort.

De verzoekende partij houdt verder ten onrechte voor dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd inzake de scheiding van haar partner of inzake haar gezins- of familielevens of het hoger belang van haar kind. De verwerende partij heeft op duidelijke wijze gemotiveerd dat zij in dit verband geen miskennis van artikel 8 van het EVRM weerhoudt, omdat de verzoekende partij enkel tijdelijk dient terug te keren naar haar herkomstland voor het aldaar vragen van een verblijfstoelating in functie van haar partner, met de mogelijkheid België terug binnen te komen indien haar aanvraag wordt goedgekeurd, en omdat een dergelijke tijdelijke terugkeer en scheiding geen breuk betekent in de familiale relaties. Zij oordeelde in dit verband eveneens dat een tijdelijke afwezigheid van de moeder om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving nog geen miskennis inhoudt van het hoger belang van het kind. Zij stelde dat, gelet op de leeftijd van het kind en nu het nog niet schoolplichtig is, er ook steeds voor kan worden gekozen dat het kind de moeder vergezelt bij de tijdelijke terugkeer. Indien ervoor wordt gekozen dat het kind bij de vader blijft, zo vervolgde de verwerende partij, kan deze de zorgen voor het kind op zich nemen, waarbij hij indien nodig een beroep kan doen op kinderopvang. Zij benadrukte dat er strikte termijnen gelden voor de behandeling van visumaanvragen gezinshereniging en dat de verzoekende partij daarna het gezinsleven terug kan opnemen in België. Zij benadrukte ook het illegale verblijf van de verzoekende partij in België en de consequenties die dit heeft.

Gelet op de voormelde motivering in de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat er niet is gemotiveerd inzake haar individuele situatie, meer bepaald inzake haar gezins- of familielevens of het hoger belang van het kind. De verzoekende partij houdt ten onrechte voor dat er sprake is van een standaardbeslissing, waarin op geen enkele wijze wordt ingegaan op de persoonlijke elementen of waaruit op geen enkele wijze blijkt dat de feiten in acht zijn genomen. Ten overvloede merkt de Raad op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motivering wel degelijk ook dat een zekere belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM plaatsvond en dat de verwerende partij heeft geduid waarom voor haar het algemene belang zwaarder doorweegt dan de (gezins)belangen van de verzoekende partij. De verwerende partij wees erop dat de verzoekende partij, om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving, de aanvraag gezinshereniging dient op te starten vanuit haar herkomstland. Zij gaf zo op voldoende duidelijke wijze aan dat volgens haar het algemene belang is gebaat met het respecteren van de bestaande wetgeving en het volgen van de daarin voorziene procedures. De verwerende partij wees er dan ook op dat in de huidige stand van de procedure van de verzoekende partij slechts een tijdelijke terugkeer wordt verwacht voor het indienen van de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland, hetgeen op zich geen breuk in de gezinsrelaties tot gevolg heeft. Zij geeft ook aan dat de verzoekende partij diende te weten dat haar illegaal verblijf bepaalde consequenties heeft. Zij hield er ook rekening mee dat het kind nog niet schoolplichtig is en dus de moeder kan vergezellen bij een tijdelijke terugkeer. Zij weerhield geen miskennis van het hoger belang van het kind, waar dit slechts tijdelijk van een van de ouders wordt gescheiden en niet noodzakelijkerwijze van de moeder wordt gescheiden.

In zoverre de verzoekende partij nog een verdere motivering verwachtte waarom een tijdelijke scheiding geen inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet zover gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). Dit geldt in casu des te meer nu artikel 8 van het EVRM zelf niet voorziet in een formele motiveringsplicht voor wat de belangenafweging betreft (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). De verzoekende partij brengt op zich in dit verband ook geen concreet element naar voor dat dan ten onrechte niet specifiek in de motivering is betrokken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Zij

toont het door haar voorgehouden niet afdoende karakter van de motivering niet met voldoende concrete argumenten aan.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.2. Waar de verzoekende partij kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zij beroept zich ook op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet – dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing – bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

De verzoekende partij betwist op zich niet dat zij niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf of om zich in België te vestigen en evenmin dat zij hier verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, meer concreet dat zij geen geldig nationaal paspoort heeft. Zij geeft niettemin aan zich te kunnen beroepen op een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag, met name het artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of zij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- of gezinsleven of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Zoals de verzoekende partij aangeeft in haar verzoekschrift, wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met haar partner en hun gezamenlijke kind niet betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu dient te worden aangenomen dat de situatie van de verzoekende partij deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt.

De verzoekende partij wijst op de criteria die het EHRM heeft ontwikkeld in zijn arresten *Boultif* en *Üner* van 2 augustus 2001 en 18 oktober 2006 voor het doorvoeren van een evenwichtige belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat dit zaken van openbare orde betrof, zodat kan worden aangenomen dat de hierin ontwikkelde criteria des te meer van toepassing zijn in haar situatie. Zij betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze criteria in acht zijn genomen. De Raad merkt op dat de verzoekende partij evenwel niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat haar situatie gelijkend is aan deze zoals deze voorlag in de door haar aangehaalde rechtspraak van het EHRM. In deze rechtspraak van het EHRM betrof het zo gevallen van in een welbepaalde staat gevestigde vreemdelingen, al dan niet sinds de kindertijd. De situatie van de verzoekende partij daarentegen, is deze van een vreemdeling van wie niet blijkt dat deze op enig ogenblik zelfs maar legaal in België heeft verbleven. Het betreft dan ook duidelijk van elkaar te onderscheiden situaties, waardoor niet blijkt dat de verzoekende partij zonder meer kan stellen dat de in deze rechtspraak aangehaalde criteria als dusdanig ook van toepassing zijn in haar situatie (zie EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105: "*As the factual and legal situation of a settled migrant and that of an alien seeking admission to a host country [...] are not the same, the criteria developed in the Court's case-law for assessing whether a withdrawal of a residence permit of a settled migrant is compatible with Article 8 cannot be transposed automatically to the situation of the applicant.*"). De verzoekende partij kan dan ook evenmin zonder meer worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat inzake alle criteria in de door haar aangehaalde rechtspraak uitdrukkelijk diende te worden gemotiveerd in de bestreden beslissing of deze één voor één dienden te worden afgetoetst. Dit nog los van het gegeven dat artikel 8

van het EVRM zelf niet voorziet in een formele motiveringsplicht voor wat de belangenafweging betreft (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar anders-luidende rechtspraak van de Raad.

In de situatie van de verzoekende partij is er, in tegenstelling tot in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM en tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, geen inmenging in enig privé- of gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als de immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de Staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet genomen worden, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de Staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, *Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland*, par. 44;

EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, *Arvelo Aponte v. Nederland*, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een dergelijke belangenafweging heeft gemaakt. In de bestreden beslissing staat immers het volgende:

"Het feit dat betrokkene een partner en met die partner een gezamenlijk kind heeft, geeft niet automatisch verblijfsrecht in België. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van de moeder om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving.

Gezien de leeftijd van het kind, is het niet schoolplichtig en kan het de moeder vergezellen bij de tijdelijke terugkeer. Indien het in België blijft, kan de vader de zorg van het kind op zich nemen. Hij kan daarvoor indien nodig beroep doen op kinderopvang. Andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met dergelijke problemen en moeten daarvoor een oplossing vinden.

Een visumaanvraag dient behandeld te worden binnen 6 maand; daarna kan mevrouw haar gezinsleven terug opnemen in België.

Betrokkene koos ervoor om in illegaal verblijf een aanvraag gezinshereniging op te starten. Ze is zelf verantwoordelijk voor haar situatie en moet er de gevolgen van dragen.

Wat een eventuele schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende:

"De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)".

In het licht van deze voorziene motivering dient te worden aangenomen dat de verwerende partij een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd. Hierbij werd rekening gehouden met de mate waarin het gezinsleven dreigt te worden verbroken en dus belemmerd, het gegeven dat de verzoekende partij in illegaal verblijf is hetgeen haar eigen verantwoordelijkheid is en het hoger belang van het kind. Wat dit laatste betreft, werd er specifiek rekening gehouden met de nog jonge leeftijd van het kind en het gegeven dat het nog niet schoolplichtig is, en dus de verzoekende partij kan vergezellen. De verwerende partij wees erop dat in de huidige stand van het geding de verzoekende partij slechts tijdelijk België moet verlaten, waar zij wordt geacht de verblijfsaanvraag in functie van haar partner vanuit het buitenland in te dienen en dit in overeenstemming met de procedures zoals voorzien in de immigratiewetgeving. Zij oordeelde dat in deze situatie geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. In deze situatie, en deze fase van het geding, blijkt niet dat reeds nader diende te worden gemotiveerd over of ingegaan op de mate waarin het gezinsleven kan worden verdergezet in het herkomstland. Er wordt zo niet geoordeeld dat de verzoekende partij haar partner niet mag vervoegen in België, maar enkel dat zij het Schengengrondgebied dient te verlaten waar zij de aanvraag voor een toelating tot verblijf in functie van haar partner via de geëigende procedure vanuit het herkomstland moet indienen. De verzoekende partij geeft verder niet aan buiten haar gezinsbanden nog specifieke banden te hebben met België, zodat ook op dit punt niet blijkt dat hierop dan nog nader diende te worden ingegaan. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan op zich niet worden vastgesteld dat geen voldoende of geen zorgvuldige belangenafweging werd doorgevoerd.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat er geen belangenafweging wordt gemaakt over de scheiding tussen de partners, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij er met dit betoog aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij enkel tijdelijk dient terug te keren naar haar herkomstland voor het aldaar vragen van een verblijfstoelating in functie van

haar partner, met de mogelijkheid België terug binnen te komen indien haar aanvraag wordt goedgekeurd, en een dergelijke tijdelijke terugkeer en scheiding geen breuk betekent in de familiale relaties. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij in illegaal verblijf is en dit haar eigen verantwoordelijkheid is. Zij gaat in haar verzoekschrift niet verder in op de relatie tussen haar en haar partner en maakt niet aannemelijk dat de voormelde beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

In zoverre zij er in haar middel op wijst dat haar partner voltijds werkt in België en hier verblijfsgerechtigd is, en bijgevolg het gezinsleven enkel mogelijk is in België, benadrukt de Raad dat hiermee niet wordt aangetoond dat het kennelijk onredelijk is van het bestuur om te oordelen dat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden bij een tijdelijke scheiding van de partner voor het indienen van een verblijfsaanvraag vanuit het buitenland. Hiermee wordt ook niet aangetoond dat enig concreet element dat alsnog een tijdelijke scheiding in de weg zou kunnen staan ten onrechte niet mee in de beoordeling is betrokken. Er liggen geen aanwijzingen voor dat de verzoekende partij via de moderne communicatiemiddelen geen contact kan onderhouden met haar partner in België. Ook blijkt niet dat deze laatste zijn vakantiedagen dan niet kan gebruiken om de verzoekende partij, al is het tijdelijk, te vergezellen naar het herkomstland voor het aldaar opstarten van de verblijfsprocedure. Daarenboven wenst de Raad op te merken dat het gegeven dat de partner in België werkt en hier verblijfsgerechtigd is, op zich nog niet maakt dat er bijzondere hinderpalen zouden bestaan die een verderzetting van het gezinsleven verhinderen in het herkomstland. In dit verband wordt ook vastgesteld dat de partner van de verzoekende partij eveneens de Russische nationaliteit heeft. Er blijkt niet dat de partner niet eveneens in zijn herkomstland door te werken in bestaansmiddelen kan voorzien. Overtuigende argumenten die maken dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn, liggen niet voor.

De verzoekende partij kan ook niet zonder meer worden bijgetreden in haar betoog dat de thans bestreden beslissing een scheiding voor onbepaalde duur inhoudt. De bestreden beslissing geeft uitdrukkelijk aan dat de verblijfsprocedure die de verzoekende partij dient te volgen om haar partner in België te vervoegen moet worden behandeld binnen een vastgelegde termijn, wat zij niet betwist.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er tevens rekening is gehouden met het gemeenschappelijk minderjarig kind en met de nog jonge leeftijd van dit kind. Er wordt gemotiveerd dat een tijdelijke afwezigheid van de moeder om zich in regel te stellen met de bestaande wetgeving nog geen miskennis inhoudt van het hoger belang van het kind. De verwerende partij stelde dat, gelet op de leeftijd van het kind en nu het nog niet schoolplichtig is, er ook steeds voor kan worden gekozen dat het kind de moeder vergezelt bij de tijdelijke terugkeer. Indien ervoor wordt gekozen dat het kind bij de vader blijft, zo vervolgde de verwerende partij, kan deze de zorgen voor het kind op zich nemen, waarbij hij indien nodig een beroep kan doen op kinderopvang. Zij benadrukte dat er strikte termijnen gelden voor de behandeling van visumaanvragen gezinshereniging en dat de verzoekende partij daarna het gezinsleven terug kan opnemen in België. Zij benadrukte ook het illegale verblijf van de verzoekende partij in België en de consequenties die dit heeft.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij actueel hoofdzakelijk de zorg draagt voor het kind, waar haar partner voltijds werkt, benadrukt de Raad dat uit de motivering van het bestreden bevel volgt dat de verwerende partij van oordeel is dat het kind niet noodzakelijkwijze zal worden gescheiden van haar als zorgende ouder, waar dit kind de verzoekende partij kan vergezellen. De Raad benadrukt dat in de bestreden beslissing beide opties worden weergegeven, namelijk dat het kind (tijdelijk) met de verzoekende partij kan meegaan naar het land van herkomst totdat zij zich in regel heeft gesteld met de bestaande wetgeving of het kind bij de vader kan blijven totdat de verzoekende partij kan terugkeren.

De verzoekende partij stelt verder in haar verzoekschrift dat het kind de verblijfsstatus van de vader volgt, hier is geboren en nog zeer klein is, en daarom enkel een gezinsleven in België kan hebben. Zij betoogt dat dit kind zowel de zorgen van de moeder als deze van de vader behoeft voor diens ontwikkeling.

De Raad ziet niet in waarom de gegevens dat het kind hier in navolging van de vader verblijfsgerechtigd is en het hier is geboren als dusdanig zouden maken dat het kind de moeder niet zou kunnen volgen naar het herkomstland voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging of dat het gezinsleven enkel in België mogelijk zou zijn. Er blijkt niet dat deze elementen in casu op zich gewichtig zijn in de beoordeling. De verzoekende partij overtuigt dan ook geenszins dat deze elementen op zich specifiek in rekening dienden te worden gebracht of dat in het licht hiervan sprake is van een kennelijk onredelijke beoordeling. De loutere bewering dat het minderjarig kind nergens buiten België een verblijfsrecht heeft

of kan hebben, wordt niet aangetoond met een begin van bewijs. De Raad herhaalt verder dat de verwerende partij wel degelijk de jonge leeftijd van het kind in rekening heeft gebracht. Zij oordeelde dat gelet op de nog jonge leeftijd van het kind, en waar dit nog niet schoolplichtig is, het kind de verzoekende partij kan vergezellen bij haar terugkeer naar het herkomstland alwaar de nodige stappen kunnen worden ondernomen voor het verkrijgen van een verblijfsrecht in België. Deze beoordeling is op zich niet kennelijk onredelijk. Hoe jonger het kind, hoe gemakkelijker het zich ook kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving.

Verder in het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat het minderjarig kind geenszins gescheiden kan worden van de vader. Zij baseert zich op twee onderzoeken om te stellen dat het uitermate belangrijk is om in aanwezigheid van beide ouders te worden opgevoed. De verzoekende partij gaat echter voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en dat werd gesteld dat dit belang niet wordt geschaad door een tijdelijke scheiding. De Raad stelt verder vast dat de passages uit de betreffende onderzoeken waarop de verzoekende partij zich concreet steunt, handelen over het belang van de eerste binding of de binding als zuigeling dan wel het belang van een band met de vader gedurende de eerste maanden. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was het kind al 1 jaar en 3 maanden oud. Met deze verwijzingen toont de verzoekende partij het kennelijk onredelijk karakter van de motivering dan ook nog niet aan. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat de band tussen vader en kind niet tijdelijk kan worden onderhouden door de moderne communicatiemiddelen. In de bestreden beslissing wordt duidelijk gesteld dat het gaat om een tijdelijke scheiding en dat deze niet leidt tot een verbreking van de familierelaties. De verzoekende partij toont met haar verwijzing naar algemene rapporten niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

Ook het betoog van de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat deze beslissing problemen met zich meebrengt voor het gezin, maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij enig concreet element ten onrechte niet in rekening heeft gebracht of de doorgevoerde belangenafweging kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. De verwerende partij heeft in haar beslissing duidelijk aangegeven dat volgens haar een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland van de verzoekende partij voor het indienen van de verblijfsaanvraag niet disproportioneel is wat de gezinsbelangen betreft en niet in strijd is met het hoger belang van het kind. Zij oordeelde dat de oplossingen die hiervoor moeten worden gezocht binnen de mogelijkheden van het gezin liggen zonder dat blijkt dat de gezinsbanden worden verbroken of de belangen van het kind ernstig zullen worden geschaad. Er worden geen concrete argumenten ter weerlegging van deze motivering aangebracht of die wijzen op enige kennelijke onredelijkheid.

De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat haar zaak dan gelijkend is aan deze die heeft geleid tot het arrest Jeunesse t. Nederland van het EHRM. In die zaak had de verzoekende partij werk gemaakt van het aanvoeren van concrete elementen en die te staven met een begin van bewijs, terwijl in casu de verzoekende partij zich beperkt tot algemeenheden om te stellen dat het hoger belang van haar kind zou worden miskend. Ook heeft in casu de verzoekende partij nooit de Belgische nationaliteit gehad noch blijkt dat haar partner en hun minderjarig kind de Belgische nationaliteit hebben. In de zaak die voorlag bij het EHRM was er verder sprake van schoolgaande kinderen. In casu wees de verwerende partij uitdrukkelijk op de jonge leeftijd van het kind, en het gegeven dat dit nog niet leerplichtig is, om te stellen dat het kind de verzoekende partij steeds kan vergezellen. Er blijkt aldus geenszins dat in de thans voorliggende situatie het kind noodzakelijkerwijze zal worden gescheiden van de ouder die hoofdzakelijk de zorg ervoor draagt.

De Raad benadrukt ook nog dat zowel het EHRM in zijn arrest Jeunesse als het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 30/2013 van 7 maart 2013 weliswaar benadrukken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, maar dat het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen. De verzoekende partij maakt in casu niet aannemelijk dat het bestuur geen evenwichtige, redelijke beoordeling heeft gemaakt van de in het geding zijnde belangen, daarbij in het bijzonder rekening houdende met de belangen van het betrokken kind.

De verzoekende partij betoogt nog dat een (tijdelijke) scheiding van het gezin zware economische gevolgen zal hebben voor het gezin. Zij laat echter na om deze gevolgen in concreto te verduidelijken. De verzoekende partij stelt dat er een hotel dient te worden betaald om in het buitenland te kunnen

verblijven en dat haar partner opvang dient te betalen voor het minderjarig kind. De verzoekende partij toont echter niet aan dat zij niet bij familie, vrienden of kennissen kan verblijven in het buitenland, noch dat het minderjarig kind haar niet kan vergezellen naar het buitenland. Tevens wordt er niet aangetoond dat het bekostigen van opvang een mogelijk zware economische last met zich meebrengt. Bovendien heeft de verzoekende partij een dergelijk gegeven niet ingeroepen als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag gezinshereniging, zoals zij deze in mei 2015 in België indiende. Zij gaf in deze aanvraag nochtans aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderden deze aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, maar zonder hierbij dan te wijzen op financiële problemen. Nu zij in deze aanvraag reeds in de mogelijkheid was om alle nuttige elementen in dit verband naar voor te brengen, en zij hierbij geenszins wees op financiële moeilijkheden, blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op zich rekening diende te houden met deze thans voorgehouden financiële moeilijkheden. Waar zij in deze aanvraag geen melding maakte van financiële moeilijkheden, overtuigt zij thans ook niet dat dergelijke moeilijkheden voor haar dan een daadwerkelijke hinderpaal zouden vormen voor het indienen van de aanvraag vanuit het herkomstland en in het verlengde hiervan evenmin dat als gevolg van dergelijke moeilijkheden de belangen van haar kind dreigen te worden geschaad.

De verzoekende partij benadrukt nog het verblijfsrecht van haar partner en kind in België, doch op lezing van de bestreden beslissing kan worden aangenomen dat dit in rekening is gebracht. Verder wijst zij op algemene wijze op het gegeven dat het kind nog nooit een dag was gescheiden van de ouders en op het belang van de aanwezigheid van beide ouders, de bestendige relatie tussen het koppel zelf en de socio-economische relaties in België van de partner. Hiermee worden andermaal geen concrete elementen aangebracht die noopten tot een bijkomende specifieke motivering in de beslissing zelf of die van aard zijn het kennelijk onredelijke of disproportionele karakter van de doorgevoerde belangenafweging aan te tonen.

De Raad benadrukt verder dat niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik wettig op het Belgische grondgebied heeft verbleven. Het voorgehouden gezinsleven werd aldus ontwikkeld tijdens een periode dat het voor de betrokkenen onmiddellijk duidelijk was dat de verblijfssituatie van de verzoekende partij tot gevolg had dat de verderzetting van dit gezinsleven in België precair was.

De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij kan worden gevolgd in haar betoog dat de thans bestreden beslissing veel weg heeft van een beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Dit is echter niet onlogisch en wijst op zich niet op enige onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid in de beoordeling. Zo wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag om haar partner te vervoegen in België zich net had beroepen op buitengewone omstandigheden die haar verhinderen deze aanvraag in te dienen via de reguliere procedure, dit is bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. Meer concreet beriep zij zich hiervoor op een effectief gezinsleven met haar echtgenoot en kind. Deze verblijfsaanvraag werd uiteindelijk niet in overweging genomen omdat niet was voldaan aan een andere voorwaarde om deze aanvraag in België te kunnen indienen, met name de voorwaarde dat men in het bezit dient te zijn van een bewijs van identiteit. Er kan de verwerende partij op zich geen onzorgvuldig optreden worden verweten waar zij in de bestreden beslissing heeft geduid waarom de ingeroepen buitengewone omstandigheid, met name het effectieve gezinsleven in België, niet kan worden aanvaard en niet verhindert dat de verblijfsprocedure vanuit het herkomstland wordt opgestart. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing enkel vereist dat de verzoekende partij eenmalig het Schengengrondgebied verlaat en niet verhindert dat zij onmiddellijk of van zodra de verblijfsprocedure opgestart vanuit het buitenland een positief resultaat kent, terugkeert naar België. Bijgevolg overtuigt de verzoekende partij ook niet in haar betoog dat er in casu, wat het gezinsleven betreft, een wezenlijk verschil bestaat tussen een beoordeling van ingeroepen buitengewone omstandigheden of een beoordeling in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij kritiek heeft op de bestreden beslissing doordat wordt verwezen naar een arrest van de Raad zonder dat hierbij het arrestnummer wordt vermeld, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf in het verzoekschrift stelt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentenwerking hebben. Daarnaast wordt opgemerkt dat wel de volledige referentie wordt weergegeven van de rechtspraak van de Raad van State waarop de Raad zich dan steunde. Met dit betoog wordt geen incorrecte of disproportionele beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onredelijke of disproportionele belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM of dat de verwerende partij hierbij enig concreet element ten onrechte niet specifiek in rekening heeft genomen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt dat de verwerende partij het gezins- of familieleven van de verzoekende partij en het hoger belang van het kind in rekening heeft gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij geeft verder niet aan gezondheidsproblemen te hebben. In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

2.2.4. Daar de Terugkeerrichtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde, dient de Raad erop te wijzen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). De verzoekende partij toont niet aan dat de Terugkeerrichtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Zij maakt niet aannemelijk zich rechtstreeks te kunnen beroepen op de schending van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn.

2.2.5. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat in casu niet het geval is.

2.2.6. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS